

γλάρος

γλάρος, ο, ουσ. [<μσν. γλάρος <αρχ. λάρος], ο γλάρος·

- βλέπει σαν γλάρος, το άτομο για το οποίο γίνεται λόγος, έχει πολύ δυνατή όραση: «μπορεί να γέρασε, αλλά βλέπει ακόμα σαν γλάρος»·

- μη φας, θα σου 'χω γλάρο, **α.** μην υπολογίζεις σε μένα, γιατί δε θα σου κάνω καμιά χάρη, καμιά εκδούλευση, καμιά εξυπηρέτηση: «θα 'ρθεις να με βοηθήσεις λίγο στη μετακόμιση; -Μη φας, θα σου 'χω γλάρο». **β.** (ειρωνικά) είσαι γελασμένος, αν νομίζεις πως πιστεύω ότι τα πράγματα είναι ή έγιναν έτσι όπως τα λες, ή είσαι γελασμένος, αν νομίζεις ότι τα πράγματα θα γίνουν έτσι όπως τα θες ή όπως σε συμφέρουν: «μόλις έρθει ο καινούριος διευθυντής, θα με προωθήσει για υποδιευθυντή. -Μη φας, θα σου 'χω γλάρο». Από το ότι ο γλάρος δεν τρώγεται. Συνών. μη φας, θα σου 'χω γλαρόσουπα / μη φας, θα σφάξουμε πούστη / μη φας, θα 'χουμε φτερούγες απ' αεροπλάνο·

- τρώω σαν γλάρος, βλ. φρ. τσιμπώ σαν γλάρος·

- τσιμπώ σαν γλάρος, τρώω βιαστικά: «τσιμπησε κάτι σαν γλάρος κι έφυγε». Από την εικόνα του γλάρου, που αρπάζει βιαστικά την τροφή που του πετάει κάποιος στο νερό και φεύγει.

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας